

Geneza 7

După ce construcția corăbiei a fost finalizată, Noe este solicitat mai întâi, în capitolul 7, să intre în corabie împreună cu casa sa și cu animalele. După aceea urmează judecata potopului asupra pământului.

Noe intră în corabie

Geneza 7.1-9: Și DOMNUL a zis lui Noe: „Intră în corabie tu și toată casa ta, pentru că pe tine te-am văzut drept înaintea Mea, în generația aceasta. Din toate animalele curate vei lua cu tine câte șapte: parte bărbătească și partea sa femeiască; și din animalele necurate, două: parte bărbătească și partea sa femeiască. Și din păsările cerurilor, câte șapte: parte bărbătească și parte femeiască; ca să păstrezi sămânța vie pe fața întregului pământ. Pentru că încă șapte zile și voi face să plouă asupra pământului patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi șterge de pe fața pământului orice ființă pe care am făcut-o”. Și Noe a făcut potrivit cu tot ce-i poruncise DOMNUL. Și Noe era de șase sute de ani când a fost potopul de ape pe pământ. Și Noe a intrat în corabie, și fiii lui și soția lui și soțiile fiilor lui cu el, din cauza apelor potopului. Din animalele curate și din animalele care sunt necurate și din păsări și din orice se mișcă pe pământ, au intrat două câte două în corabie la Noe, parte bărbătească și parte femeiască, după cum îi poruncise Dumnezeu lui Noe.

Când corabia este gata, DOMNUL îi cere lui Noe să intre în corabie. Încă o dată se subliniază faptul că DOMNUL îl evaluează pe Noe ca fiind drept în mijlocul unei generații umane complet stricate! Noe și întreaga sa familie trebuie să intre în corabie. Dumnezeu dorește întotdeauna să salveze familii întregi, ceea ce este deja clar aici, la începutul Bibliei. Noe trebuie să ia și animalele cu el. Este surprinzător faptul că aici se face o diferențiere între animalele curate și necurate. Este pentru prima dată când se face această diferențiere și se vorbește despre animale curate. Abia în a treia carte a lui Moise, Dumnezeu a dat instrucțiuni precise cu privire la animalele curate și necurate (vezi Leviticul 11; 20.25). Însă, chiar și la scurt timp după începutul creației, se pare că existau anumite cunoștințe despre animalele curate (compară și cu jertfa lui Abel din Geneza 4.4). Noe trebuie să ia în corabie câte șapte din fiecare dintre animalele curate. În mod evident, scopul instrucțiunilor lui Dumnezeu aici este oarecum diferit de cel din Geneza 6.19-20.

În capitolul 6, „Dumnezeu” („Elohim”) i-a vorbit lui Noe. Accentul este pus pe faptul că Dumnezeu, în calitate de Creator, voia să păstreze creația. De aceea în corabie trebuiau să intre câte două exemplare din fiecare animal, astfel încât să fie păstrată diversitatea creaturilor vii. La începutul capitolului 7, vorbește „DOMNUL” lui Noe. Ca atare, El are o relație cu omul și vrea să-l păstreze pe om. De aceea, Noe trebuie să ia cu el șapte dintre animalele curate, pentru ca mai târziu să aibă hrană pe pământul curățat și animale de jertfă, prin care să poată fi menținută relația dintre om și DOMNUL.

În versetul 4, DOMNUL îi anunță lui Noe începutul exact al judecății. Acum se încheie lunga perioadă de pregătire. În îndelunga Sa răbdare, Dumnezeu acordă o ultimă perioadă de grație de șapte zile în care ușa corăbiei stă deschisă pentru oameni.

Noe este ascultător atunci când intră în corabie, la fel cum a fost și atunci când a construit corabia. La vârsta de 600 de ani, el intră deci în corabie împreună cu familia sa. Animalele

Capitolul 7

curate și necurate intră în corabie împreună cu Noe (versetele 8,9). În Faptele apostolilor 10.9-16, animalele curate sunt folosite ca simbol pentru oamenii din Israel și animalele necurate ca simbol pentru oamenii dintre națiuni. În perioada necazului cel mare, oamenii din aceste două grupuri vor primi Evanghelia Împărăției. Apocalipsa 7 arată că cei răscumparați din semințiile lui Israel (versetele 4-8) și credincioșii dintre națiuni (versetele 9-17) vor fi salvați și vor intra în Împărăția Milenară.

Potopul vine

Geneza 7.10-16: Și a fost așa: după cele șapte zile, apele potopului au fost pe pământ. În anul șase sute al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea toate izvoarele adâncului celui mare s-au rupt și zăgazarile cerurilor au fost deschise. Și ploaia a fost pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Chiar în ziua aceea au intrat în corabie Noe și Sem și Ham și Iafet, fiii lui Noe, și soția lui Noe și cele trei soții ale fiilor lui cu ei; ei, și fiecare animal după felul său și fiecare vită după felul ei și fiecare târătoare care se târăște pe pământ, după felul ei, și fiecare pasăre, după felul ei, orice pasăre de orice fel de aripă. Și au intrat în corabie la Noe două câte două din orice carne în care este suflare de viață. Și cele care au intrat, au intrat parte bărbătească și parte femeiască din orice carne, așa cum îi poruncise Dumnezeu. Și Domnul a închis corabia după el.

Dumnezeu este credincios cuvântului Său. Potopul vine exact așa cum a fost anunțat. Apa vine de jos, de la „izvoarele adâncului celui mare”, din uriașele bazine de apă de sub oceane (vezi și Iov 38.16; Proverbele 8.28), care s-ar fi putut forma în a treia zi a creației, când uscatul a fost separat de masele de apă. De asemenea, apa vine de sus, de la „zăgazarile cerurilor”. „Zăgazarile cerurilor”, care sunt menționate și în Geneza 8.2, 2 Împărați 7.2 și Maleahi 3.10, arată că există o legătură între cer și pământ. Prin ferestrele deschise ale cerului, Dumnezeu le-a arătat oamenilor mâna Sa și acțiunile Sale de timpuriu - în acest caz, în timpul judecății. Ploaia care a căzut nu a fost o „ploaie continuă” obișnuită, ci o lucrare unică a lui Dumnezeu, în care se presupune că învelișul de vaporii de apă, care a fost așezat peste întindere în cea de-a doua zi a creației, s-a transformat în ploaie. Apa se revarsă timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, până când întregul pământ este acoperit.

În cazul „izvoarele adâncului celui mare” („o masă de apă adâncă și involburată”), ne gândim la Golgota, unde valurile și talazurile judecății divine L-au lovit pe Domnul Isus din cauza vinovăției și a păcatului nostru. „Un adânc cheamă un alt adânc, la vuietul căderilor Tale de apă; toate valurile Tale și talazurile Tale au trecut peste mine” (Psalmul 42.7). Ce har, că El a intrat la judecată pentru noi!

În versetele 13-16 ni se spune din nou cum Noe intră în corabie împreună cu familia sa și cu animalele. Aceasta nu este o simplă repetare, ci subliniază acțiunile extraordinare ale lui Dumnezeu și ascultarea lui Noe, care a urmat întocmai toate instrucțiunile lui Dumnezeu.

Versetul 16 se încheie cu cuvintele grave: „Și Domnul a închis corabia după el”. Din acel moment, nimeni nu a mai putut intra în corabie (vezi și Matei 25.10; Apocalips 3.7b) și nici nu a mai putut ieși. Toți cei care au rămas afară erau pierduți fără speranță. Așa este adevărat și astăzi, că ușa harului va fi închisă definitiv într-o zi. Cu toate acestea, Noe și familia sa erau complet în siguranță. „Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus” (Romani 8.1) - aceasta se aplică tuturor celor care au acceptat mântuirea, pe care Dumnezeu o oferă și astăzi în Hristos prin credință.

O judecată mondială și cuprinzătoare

Geneza 7.17-24: Și potopul a fost patruzeci de zile pe pământ. Și apele au crescut și au ridicat corabia; și a fost înălțată deasupra pământului. Și apele s-au întetit și au crescut mult pe pământ; și corabia plutea pe suprafața apelor. Și apele s-au întetit foarte mult pe pământ; și toți munții înalți care erau sub toate cerurile au fost acoperiți. Cu cincisprezece coți s-au înălțat apele mai sus și munții au fost acoperiți. Și a murit orice carne care se mișca pe pământ, păsări și vite și animale și orice târătoare care se târăște pe pământ, și toți oamenii. Tot ce avea suflarea duhului de viață în nările sale și tot ce era pe uscat a murit. Și a șters orice ființă care era pe fața pământului, de la om până la vite, și târătoare și păsări ale cerurilor; și au fost șterse de pe pământ. Și a rămas numai Noe și ce era cu el în corabie. Și apele au crescut pe pământ o sută cincizeci de zile.

Apele se ridică timp de patruzeci de zile, până când chiar și cei mai înalți munți de sub tot cerul sunt acoperiți de ape. De patru ori în versetele 17-20 se subliniază faptul că apele au crescut sau s-au înălțat. Aceasta arată clar că potopul nu era doar o judecată locală, ci una *mondială* a lui Dumnezeu.

Mai mult decât atât, potopul era o judecată *cuprinzătoare*, în care a murit toată viața de pe pământ. Aceasta este subliniat de patru ori în versetele 21-24, fără a se da alte detalii. Ne putem imagina în mod viu scenele teribile care trebuie să fi avut loc în timpul acestor patruzeci de zile. Unii vor fi bătut în corabie și îl vor fi implorat cu disperare pe Noe să-i lase să intre - dar în zadar (compară cu Luca 13.25). Apoi vor fi fugit tot mai sus pe munți, dar tot în zadar, deoarece apa a crescut cu 15 coți mai sus decât cei mai înalți munți (versetul 20). În timp ce corabia și locuitorii ei au putut pluti nestingheriți pe suprafața apei, aceasta a însemnat moarte sigură pentru toată viața de pe pământ.